

# UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 98/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>			
1.1. <b>Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 210/21			
1.2. <b>Podmiot wnoszący apelację</b>			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>			
<b>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.1.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. <b>Wnioski</b>				
#	Uchylenie	#	zmiana	
2. <b>Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
1.5. <b>Ustalenie faktów</b>				
1.1.3. <b>Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. <b>Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. <b>Ocena dowodów</b>				
1.1.5. <b>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. <b>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b></p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. <b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrazy przepisów prawa materialnego w innym przypadku niż kwalifikacja prawna czynu, tj. art. 4 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie wobec skazanego P. B. kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny według stanu prawnego obowiązującego od</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	dnia 24 czerwca 2020 r.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Podniesienie wymienionego wyżej zarzutu okazało się o tyle skuteczne, że doprowadziło do drugoinstancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku i ujawnienia uchybień, które skutkowały wydaniem orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Przedwczesne natomiast byłoby uwzględnienie postawionego w apelacji obrońcy skazanego wniosku końcowego o wydanie orzeczenia o charakterze reformatoryjnym.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić zatem należy, że stosownie do treści art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę</p>			

obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Przepis powyższy reguluje zatem zasady prawa karnego międzyczasowego, rozstrzygając, którą z ustaw należy zastosować w razie zmiany ustawy po popełnieniu przestępstwa. Oczywiście też jest, że przepis ów znajduje zastosowanie także w przypadku wydania wyroku łącznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2011 r., IV KK 171/11, LEX nr 1044052). Instytucja kary łącznej jest bowiem instytucją prawa materialnego i dotyczy orzekania o karze, a więc o zakresie represji jaka ostatecznie ma spotkać osobę popełniającą kilka przestępstw, co do których wyroki zapadły w różnym czasie. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, iż w zakresie procedowania w przedmiocie kary łącznej nie mogą znaleźć zastosowania takie instytucje jak ta określona w art. 4 § 1 k.k. Jednocześnie stwierdzić należy,

że jednoznaczny  
wynik wykładni  
językowej normy  
prawnej wynikającej  
z przepisu art. 4 § 1  
k.k. wskazuje, iż przy  
rozstrzygnięciu  
kwestii  
zastosowania  
określonej ustawy  
należy uwzględnić  
m.in. stan prawny  
obowiązujący w  
chwili popełnienia  
przez skazanego  
przestępstw.  
Wprawdzie  
przedmiotem  
orzekania w wyroku  
łącznym są kary  
już prawomocnie  
orzeczone, a  
przepisy przejściowe  
dotyczące kary  
łącznej odwołują się  
do dat wydania, czy  
uprawomocnienia  
się poszczególnych  
wyroków  
obejmujących kary  
mające podlegać  
połączeniu, ale nie  
oznacza to, iż  
z tego powodu  
należy nadać innego  
i sprzecznego z  
wynikami wykładni  
językowej, znaczenia  
normie wyrażonej  
w art. 4 § 1  
k.k. i przyjmować,  
że zawarty w tym  
przepisie zwrot „w  
czasie popełnienia  
przestępstwa”  
oznacza np. daty  
wydania  
poszczególnych  
wyroków, a nie  
wprost wynikający

z tego zwrotu,  
czas popełnienia  
poszczególnych  
czynów  
zabronionych.

Przepisy przejściowe  
natomiast wyłączają  
stosowanie normy  
określonej w art. 4 §  
1 k.k., a tym samym  
odnoszenie się w  
nich do dat wyroków  
stanowi jedynie  
wynik określonej  
polityki państwa w  
zakresie stosowania  
określonych stanów  
prawnych, ale  
jedynie w zakresie  
owymi przepisami  
uregulowanym. Tam  
zatem gdzie takiej  
regulacji brak,  
zastosowanie  
znajduje reguła  
określona w art.  
4 § 1 k.k. i  
to w dosłownym  
brzmieniu z niej  
wynikającym.

Wreszcie, oczywiste  
jest, że badając  
względność ustaw,  
stosownie do reguły  
określonej w art.  
4 § 1 k.k., należy  
mieć na uwadze nie  
tylko stan prawny  
obowiązujący obecnie  
i w chwili czynu,  
ale także wszystkie  
stany „pośrednie”,  
jake obowiązywały  
pomiędzy  
powyższymi datami.  
Wynika to bowiem  
z zawartego w  
wymienionym  
przepisie zwrotu  
„ustawę

obowiązującą poprzednio”, który to zwrot niewątpliwie swoim zakresem obejmuje nie tylko „graniczne” stany prawne, ale również stany „pośrednie”.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że P. B. popełnił przestępstwa objęte zaskarżonym wyrokiem łącznym w okresie od lipca 2001 r. do 5 marca 2002 r. (wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt III K 2015/04), w okresie od 3 sierpnia 2012 r. do 16 października 2012 r. (wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt II K 95/21) oraz w okresie od kwietnia 2012 r. do grudnia 2012 r. (wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 30 marca 2018 r., sygn. akt 185/15). Wszystkie zatem one popełnione zostały przed dwoma głównymi zmianami przepisów dotyczących kary łącznej,

wprowadzonymi z dniem 1 lipca 2015 r. (na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. - Dz.U.2015.396) oraz z dniem 24 czerwca 2020 r. (na mocy ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. - Dz.U.2020.1086). Wszystkie zatem przestępstwa skazany popełnił w czasie gdy obowiązywała inna niż obecnie treść przepisów art. 85 k.k. i następnich, regulujących dopuszczalność i zasady łączenia kar. Już zatem ten fakt rodził wątpliwość, czy nie należy sięgnąć po regułę określoną w art. 4 § 1 k.k. Wniosek w tym zakresie jawi się zaś jako oczywisty gdy uwzględni się treść art. 81 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U.2020.1086), odnoszącego się do zmian

wprowadzonych tą ustawą. Przepis bowiem art. 81 ust. 1 wymienionej ustawy stanowi, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Z przepisu art. 81 ust. 2 wynika natomiast, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy (ustęp 2). Powyższe przepisy przejściowe regulują zatem jedynie dwie sytuacje, a to gdy wszystkie wyroki mające zostać objęte karą łączną (a dokładniej orzeczone na ich podstawie kary) uprawomocniły się przed wejściem w życie rozważanej tutaj nowelizacji oraz sytuację gdy wszystkie wyroki uprawomocniły się po wprowadzeniu owej zmiany. Nie obejmują one zatem sytuacji gdy zapadły trzy wyroki i jeden

z nich uprawomocnił się, albo przed, albo po 24 czerwca 2020 r. Taka zaś sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie, albowiem przed wskazaną wyżej datą uprawomocnił się wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 30 marca 2018 r. (sygn. akt II K 185/15) a po tej dacie wyroki Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20 czerwca 2018 r. (sygn. akt III K 2015/04) oraz Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 29 września 2021 r. (sygn. akt II K 95/21). Niewątpliwie zatem w przedstawionej sytuacji zastosowanie znajdowała reguła określona w art. 4 § 1 k.k., na co wskazał już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 października 2021 r. (I KZP 2/21, OSNK 2021/11-12/44), stwierdzając, że przepisy art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19

oraz o  
uproszczonym  
postępowaniu o  
zatwierdzenie  
układu w związku  
z wystąpieniem  
COVID-19 nie  
wyłączają  
stosowania art. 4 § 1  
k.k. w sytuacji, gdy  
tylko jedna z kar,  
których połączenie  
sąd rozważa w  
postępowaniu w  
przedmiocie  
wydania wyroku  
łącznego, została  
prawomocnie  
orzeczona do dnia  
23 czerwca 2020 r.  
albo po tej dacie.  
Oczywiste też jest, że  
badając konieczność  
zastosowania reguły  
określonej w art.  
4 § 1 k.k. należy  
badać stan prawny  
obowiązujący  
obecnie, a tym  
samym bez  
znaczenia były  
przepisy przejściowe  
(konkretnie art. 19  
ust. 1) związane  
z wprowadzeniem  
zmian z dniem  
1 lipca 2015 r.  
Ten ostatni przepis  
miałby znaczenie  
gdyby uznać  
niekonstytucyjność  
zmian  
wprowadzonych od  
dnia 24 czerwca  
2020 r., ale  
skoro Sąd I  
instancji ewidentnie  
uznał, że taka  
niekonstytucyjność  
nie występuje, to

kwestia owa straciła na znaczeniu.

Ostatecznie uznać zatem należało, że w realiach przedmiotowej sprawy występował po stronie Sądu I instancji obowiązek zastosowania dyspozycji art. 4 § 1 k.k. i rozważenia, która z ustaw była dla skazanego względniejsza.

Pomimo takiej sytuacji Sąd I instancji ograniczył się jedynie do nie mającego faktycznie znaczenia stwierdzenia, że skoro wszystkie wyroki zapadły po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r., niemożliwe było zastosowanie przepisów obowiązujących w czasie przestępczego działania skazanego, jak również do stwierdzenia, że skoro obecnie obowiązujące przepisy pozwalają na orzeczenie wyroku w odniesieniu także do kary już wykonanej, a kara orzeczona w sprawie o sygnaturze III K 215/04 została już wykonana, to należało wymierzyć karę łączną na podstawie obecnie

obowiązującego  
stanu prawnego.  
Tymczasem przepisy  
obowiązujące  
obecnie tak dalece  
różnią się od  
przepisów  
obowiązujących w  
chwili popełnienia  
przez skazanego  
przestępstw, jak  
również od  
przepisów  
obowiązujących w  
okresie od 1 lipca  
2015 r. do 23  
czerwca 2020 r.  
że odniesienie się  
jedynie do kwestii  
wykonania kar nie  
mogło uchodzić za  
rozważenie kwestii  
względności ustaw w  
oparciu o treść art. 4  
§ 1 k.k. O ile bowiem  
bez znaczenia była  
różnica w treści art.  
85 k.k. w tej części,  
w której wskazywała  
na podstawowy  
warunek orzeczenia  
kary łącznej  
(pozostawanie  
przestępstw w  
zbiegu realnym, czy  
też wymierzenie  
jedynie kar tego  
rodzaju, które  
podlegają łączeniu)  
nie miała znaczenia,  
gdyż obojętnie, który  
stan prawny przyjąć,  
zawsze w przypadku  
skazanego  
występowała  
możliwość  
orzeczenia kary  
łącznej (najpierw  
skazany popełnił  
wszystkie

przestępstwa, a dopiero później zapadły co do nich wyroki, jak również wszystkie kary objęte skazaniami podlegały łączeniu) to już odmiennie przedstawiała się sytuacja w doniesieniu do innych regulacji związanych z wymierzeniem kary łącznej. I tak, stosownie do treści art. 86 § 1 k.k. stany prawne obowiązujące do dnia 24 czerwca 2020 r. pozwalały na wymierzenie kary łącznej od najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych do ich sumy. Tymczasem obecna regulacja nakazuje wymierzenie kary powyżej najsurowszej kary jednostkowej. Różnie przedstawiała się również bardzo istotna z punktu widzenia skazanego kwestia łączenia kar pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym z karami tego rodzaju orzeczonymi z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. W chwili bowiem popełnienia

przestępstw treść  
art. 89 § 1  
k.k. pozwalała w  
przypadku łączenia  
kar pozbawienia  
wolności o  
charakterze  
bezwzględnym i z  
warunkowym  
zawieszeniem ich  
wykonania na  
orzeczenie kary  
pozbawienia  
wolności z  
warunkowym  
zawieszeniem ich  
wykonania jeżeli  
takim  
rozstrzygnięciu nie  
sprzeciwiały się  
przesłanki określone  
w art. 69 k.k. (a więc  
m.in. gdy orzeczono  
karę do dwóch  
lat pozbawienia  
wolności).  
Obowiązujące zaś od  
dnia 1 lipca 2020  
r. do chwili obecnej  
przepisy pozwalały i  
pozwalają na takie  
rozstrzygnięcie, ale  
jedynie w sytuacji  
gdy orzeczona kara  
łączna pozbawienia  
wolności nie  
przekracza roku.  
Różnie też  
przedstawia się  
kwestia możliwości  
łączenia kar już  
wykonanych  
(przepisy  
obowiązujące w  
chwili popełnienia  
przestępstw i  
obecnie, stanowiły  
i stanowią, że  
wydaniu wyroku  
łącznego nie stoi

na przeszkodzie fakt wykonania w całości lub części kar podlegających łączeniu - obecnie art. 91a k.k., do 1 lipca 2015 r. art. 92 k.k., a w okresie od 1 lipca 2015 r. do 23 czerwca 2020 r. łączeniu podlegały jedynie kary podlegające wykonaniu - art. 85 § 1 k.k.). Nie sposób też pominąć różnicy dotyczącej samych kar jakie podlegają łączeniu, albowiem przepisy obowiązujące do 1 lipca 2015 r. i przepisy obowiązujące od dnia 24 czerwca 2020 r. nakazywały i nakazują, aby podstawę kary łącznej stanowiły kary z osobna wymierzone, natomiast przepisy obowiązujące pomiędzy 1 lipca 2015 r., a 24 czerwca 2020 r. stwierdzały, że podstawę kary łącznej stanowią kary lub kary łączne (art. 85 2 k.k.).

Już zatem to niepełne wyliczenie wskazuje, że poza zainteresowaniem Sądu I instancji pozostała olbrzymia część przepisów rzutujących na ocenę tego, która z

ustaw w przypadku skazanego była dla niego względniejsza. Kwestia ta miała zaś w sprawie olbrzymie znaczenie w sytuacji, gdy w stosunku do skazanego podlegały łączeniu dwie kary pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i jedna kara tego rodzaju o charakterze bezwzględny. Co więcej, najsurowsza z kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczona została w takim rozmiarze, że gdyby zastosować przepisy obowiązujące w chwili popełnienia przestępstw, możliwe byłoby rozważanie warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności. Znaczenie zastosowania regulacji określonej w art. 4 § 1 k.k. potęguje fakt, że Sąd I instancji uznał, iż właściwą metodą łączenia kar pozbawienia wolności w przypadku skazanego będzie zasada absorpcji, a orzekł ją w rozmiarze minimalnie wyższym od najwyższej kary

jednostkowej. Z  
kwestią tą  
automatycznie  
powiązana była też  
kwestia możliwości  
łączenia kar już  
wykonanych, gdyż  
jedyna kara  
pozbawienia  
wolności o  
charakterze  
bezwzględnym  
(orzeczona w  
sprawie o sygnaturze  
III K 2015/04)  
została już  
wykonana.  
Pominięcie zatem  
analizy sprawy przez  
pryzmat art. 4  
§ 1 k.k. jako  
warunku dalszego  
procedowania (już  
w zakresie wymiaru  
konkretnych kar)  
stanowiło tego  
rodzaju uchybienie,  
które musiało  
skutkować  
uchyleniem  
zaskarżonego  
wyroku i  
przekazaniem  
sprawy do  
ponownego  
rozpoznania.  
Oczywiste bowiem  
jest, że wskazane  
wyżej naruszenie  
miało wpływ na  
treść rozstrzygnięcia  
(tak należy rozumieć  
nieudolnie  
sformułowaną treść  
art. 438 pkt  
1a k.p.k. a  
związaną ze zwrotem  
"chyba że pomimo  
błędnej podstawy  
prawnej orzeczenie

odpowiada prawu"). Ponadto wskazane wyżej uchybienia powodowały, że starając się je usunąć to sąd odwoławczy musiałby przeprowadzić cały przewód sądowy, a storna w sytuacji wydania wyroku, np. o charakterze reformatoryjnym, pozbawiona zostałaby prawa do odwołania się.

Sąd I instancji winien zatem w toku ponownego rozpoznania sprawy przeanalizować treść wskazanych wyżej przepisów, w oparciu o art. 4 § 1 k.k. wybrać określony stan prawny i dopiero podjąć decyzję co do ewentualnego połączenia kar i ich wymiaru (przyjęcia określonej metody ich łączenia).

Wniosek

O zmianę skarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu P. B. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, jednocześnie zawieszając jej

# zasadny  
# częściowo zasadny  
# niezasadny

wykonanie na okres próby wynoszący 3 lata oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przyjmując, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 50 zł.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Patrz wyżej.		
4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. <b>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>		
1.7. <b>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy			
1.8. <b>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <b>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
1.1.7. <b>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
Patrz punkt 3			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. <b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>			
Patrz punkt 3			
1.10. <b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
<b>6. Koszty Procesu</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

<b>7. PODPIS</b>	
SSA Robert Mąka SSA Maciej Żelazowski SSA Andrzej Wiśniewski	

<b>1.11. Granice zaskarżenia</b>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca skazanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Brak zastosowania art. 4 § 1 k.k. i w efekcie orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny na podstawie przepisów obowiązujących od dnia 24 czerwca 2020 r.		
<b>0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<b>0.1.1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	Zmiana